

Drakenerfenis

De kronieken van de Verenigde Graafschappen, deel 3

Coverafbeelding: from Pixabay

ISBN: 9789403778433

© Gaspaard Dhooghe

<https://gasparddhooghe.jouwweb.be/>

Eerder verschenen:

Deel 1: Drakentemmer bij Uitgeverij Boekscout

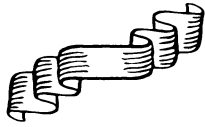
Deel 2: Drakenmagie bij Bookmundo

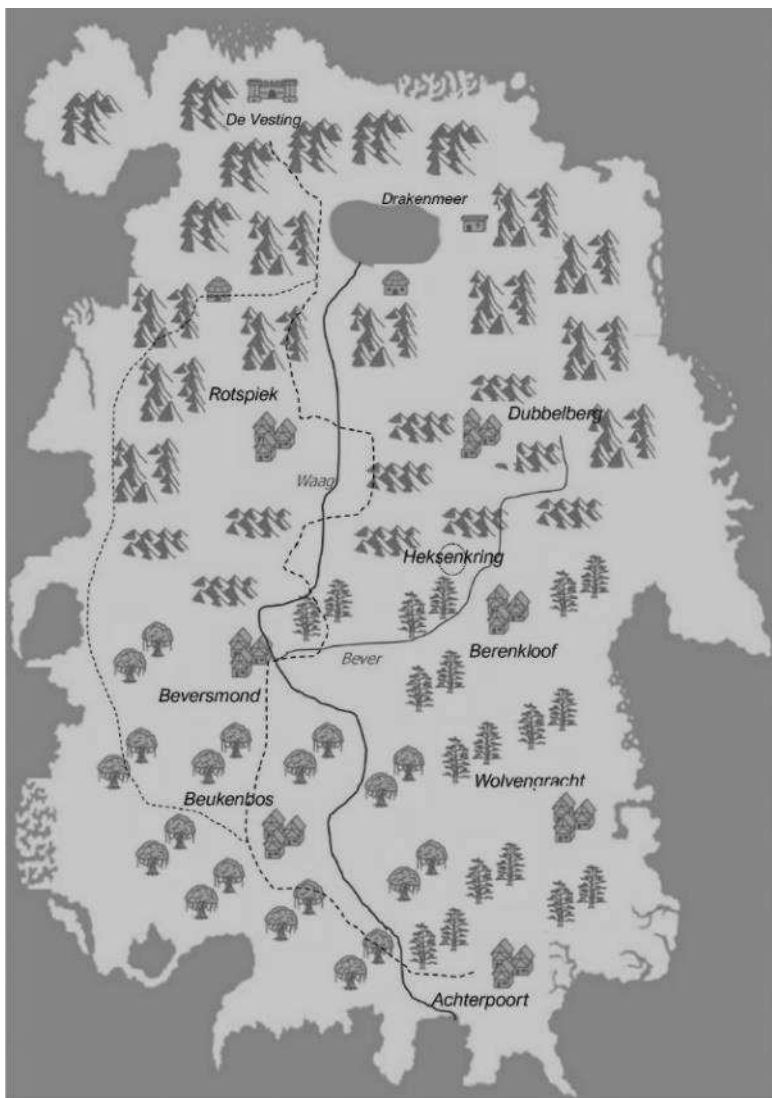
Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, microfilm, fotokopie, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

GASPARD DHOOGHE

DRAKEN
ERFENIS

De kronieken van de Verenigde Graafschappen, deel 3

Deze kaart werd gemaakt met behulp van rollforfantasy.com

1. DE VREEMDELING

Ze had hem al van ver zien komen, de vreemdeling. Vanuit de schaduwen van het bos kwam hij de zandweg opgereden die baadde in de late middagzon. Op een wit paard dan nog wel, als een prins uit een sprookje! Hij had haar nog niet opgemerkt, daar had ze wel voor gezorgd, ze was tenslotte een heks. Zij zat op een bankje in de zon voor haar huisje en sloeg de vreemdeling gade. Naarmate hij dichterbij kwam, kon ze meer details onderscheiden. Hij zag er nog jong uit, met kort blond haar, een beetje krullend, dat zijn gezicht omlijste. Zijn kledij was van opvallend goede kwaliteit, een wit hemd onder een lederen mouwloos vest boven een bruine legging en bruine laarzen van bewerkt leer.

Myriam haar nieuwsgierigheid was gewekt. Er kwamen slechts zelden reizigers langs, en al zeker niet te paard. Ze stond op van het bankje waar ze van de late zonnestrallen had zitten genieten en stak de weg over. Behendig klom ze op de houten omheining en ging op de bovenste balk zitten. Nu had ze de zon in de rug, dat was een betere positie om de vreemdeling te ontmoeten. Eén van de twee muilezels die op de weide stonden kwam nieuwsgierig aan haar hand snuffelen. Ze streefde het dier verstrooid over zijn kop. De vreemdeling was ondertussen dichterbij gekomen en had haar opgemerkt. Hij zag er knap uit, felblauwe ogen in een rond gezicht en een brede glimlach die een rij witte tanden ontblootte. Myriam keek iets dieper. Hoewel de glimlach zijn ogen bereikte, meende ze er een zweem van spot in te lezen. Zijn rechterhand friemelde aan de teugel, een teken van ongeduld?

“Pardon, kan u mij zeggen of er een goede herberg in de buurt is?” Myriam staaarde hem aan. Op nog geen dertig voet van haar huisje stond een bord waar in koeien van letters op te lezen stond:

HERBERG DE ZOETEN INVAL

Er was een grote pijl onder geschilderd die naar het dorp wees. Je kon het gebouw van hier al zien liggen. Was deze man bijziend, of kon hij niet lezen?

Zij hief haar linkerarm en wees.

“Dat groot gebouw waar tafels en banken voor staan, dat is ‘De Zoeten Inval’.”

De jongeman fronste. “Is dat de beste herberg in het dorp?”

Myriam lachte. “Het is de enige herberg in het dorp.”

De vreemdeling staarde haar een ogenblik vreemd aan, wende zich toen zonder een woord te zeggen af en reed verder.

Myriam keek hem nog een tijdje na. Wat kwam die hier doen? Blijkbaar vond hij ‘De Zoeten Inval’ niet goed genoeg. Ze haalde haar schouders op en wilde net naar binnen gaan toen ze een geluid achter zich hoorde. Achterom kijkend zag ze een koets op de weg, een grote koets, getrokken door vier witte paarden. Myriam ging in haar deuropening staan. De koets was volledig wit geschilderd en versierd met goudkrullen. Op de bok zaten twee mannen, beiden in zwarte mantels gehuld, met een grote zwarte hoed op. De koets had drie raampjes aan elke kant, waarvan een in de deur in het midden. Voor alle raampjes hingen honingkleurige gordijnen die zorgvuldig gesloten waren. Terwijl het gevaarte voorbij reed, zag Myriam dat er achterop drie grote houten koffers vastgebonden waren. De paardenhoeven en de karrenwielen wierpen een wolk van stof op. Myriam deed een stap achteruit, haar huisje in, en sloot de deur.

“Ik denk dat ik maar eens naar de herberg ga,” zei ze hardop tegen de zwarte kat die haar vanaf het bed vragend aankeek. De kat antwoordde niet. Myriam haalde haar schouders op. Twee groene kattenogen volgden haar terwijl ze door de kamer liep. Ze nam haar zwarte sjaal, vouwde de vierkante lap samen tot een driehoek en sloeg die om haar schouders. Het zou fris kunnen worden eens de zon onder was. Ze had die sjaal zelf gehaakt, van zwarte wol, want ze droeg altijd zwart. Ze was tenslotte een heks. Voor ze naar buiten

ging, nam ze nog een olielamp van de haak naast de deur, voor later, als het donker werd. De kat maakte een snorrend geluid.

“Ja, lach maar. Omdat jij in het donker kan zien, ik niet.”

“*Mislukte heks!*” riep de kat haar na.

Myriam negeerde het beest en ging op weg naar de herberg. Tot haar verbazing zaten alle vaste klanten buiten op de banken. Emiel, een oude boer met een klagende stem, stond op toen hij haar zag aankomen.

“De herberg is gesloten!” Hij zag er kwaad uit. “Kan je dat geloven? Wij zijn allemaal buiten gegooid en de deur is dicht. Dat heb ik nog van mijn leven niet meegemaakt.”

Zijn makker wilde hier iets tegenin brengen, maar Emiel was hem voor. “Niet op dit uur van de dag!”

Myriam nam de situatie op. Op dit uur van de dag gingen de meeste boeren naar de herberg om het stof weg te spoelen van een dag werken op het land. Nu zaten ze met hun pul bier in de hand op de banken voor de herberg. Hoewel de zon nog niet helemaal onder was en het nog aangenaam was buiten, was dit hoogst ongebruikelijk. Meestal zaten ze allemaal binnen, in de koelte van de gelagzaal. Ze waren tenslotte al de hele dag buiten geweest. Myriam liep naar de voordeur van de herberg en probeerde de klink. De deur was van binnenuit vergrendeld. Wat was hier aan de hand? Ze liep om het gebouw heen naar het erf aan de achterkant. Daar stond de koets die ze had zien passeren. De koffers waren weg en een man met een zwarte mantel en hoed was de paarden aan het uitspannen. Waarschijnlijk een van de mannen die ze op de bok had zien zitten. “De herberg is gesloten!” riep hij met norse stem zodra hij haar zag.

Myriam negeerde hem en duwde de achterdeur open. Langs een smal gangetje kwam ze in de gelagzaal die tot haar verbazing volledig leeg was. Alle stoelen stonden omgekeerd boven op de tafels en de herbergierster was de vloer aan het schuren. “We zijn gesloten,” riep ze zonder opkijken.

“Frieda! Wat is hier aan de hand? Waarom doe jij de deur dicht op dit uur van de dag?”

Frieda keek op bij het horen van de bekende stem.

“Ze willen het gebouw voor zich alleen. Wij zijn niet goed genoeg.”

Ze gebaarde om zich heen. “Dit is niet goed genoeg.”

Myriam fronste. “Waarom heb je ze niet weggestuurd?”

De vrouw haalde haar schouders op.

“Ze betalen goed, meer dan ik op een jaar kan ophalen.” Frieda ging verder met schuren. De vloer van de herberg was nog nooit zo proper geweest. Myriam keek naar de helderrode tegels die vanonder het sop kwamen. Tot vandaag zou ze gezworen hebben dat de vloer roodbruin was.

“Waar zijn ze nu?”

“Boven.” Frieda gebaarde met haar hoofd, zonder haar activiteiten te staken. “Linda toont ze de kamers. Gelukkig zijn die na de jaarmarkt allemaal gepoetst geweest.”

Myriam liep terug naar het gangetje dat naar de achterdeur leidde. Op haar rechterkant was de trap naar boven. Een smalle, steile houten trap, ze vroeg zich af hoe ze die grote koffers hier naar boven gekregen hadden. De kamers van de herberg werden enkel gebruikt bij jaarmarkten of trouwfeesten, als er inwoners van een ander dorp op bezoek kwamen. Er waren vier sobere kamers op de eerste verdieping en nog extra slaappleatsen op zolder.

Ze hoorde stemmen vanachter een van de deuren komen en sloop stilletjes dichterbij.

“Ze slaapt nu.” Een diepe stem, ongetwijfeld van een man. “Kom, we kunnen haar beter laten rusten, het is een vermoeiende reis geweest.”

Vermoeiend? Dacht Myriam, in een koets? Ze deed een stap achteruit toen ze voetstappen hoorde. De deur van de kamer zwaaide open. Een man in een grijs kostuum, compleet met gilet, openhangend vest, wit hemd met strikje en een grijze hoed, keek haar aan door ronde brillenglazen.

“Wie ben jij?” Hij keek langs haar de gang in. “Waar is dat ander kind? Zij zou handdoeken brengen.”

Myriam schonk hem haar beste heksengrijns. Een grijns die bedoeld was om mensen van hun stuk te brengen. Een grijns die zei: jij weet niet wat je te wachten staat, maar het gaat je niet aanstaan. Ze had er lang op geoefend en ze was er nogal trots op. Ze keek zo brutaal ze kon recht in de brillenglazen en sprak met heldere stem, zodat iedereen in de kamer het kon horen.

“Dat andere kind heet Linda, zij is de dochter van Frieda, de herbergierster. Mijn naam is Myriam, ik ben de heks van het dorp.”

“Werkelijk?” De reactie van de man verbaasde haar. Hij deed een stap achteruit de kamer in en zwaaide de deur uitnodigend open. “Kom binnen, wij waren naar jou op zoek.”

Myriam knipperde met haar ogen. De gordijnen voor de hoge ramen waren dichtgetrokken en de kamer werd enkel verlicht door een laag gedraaide olielamp. Het duurde even voor haar ogen aan de schemering gewend waren. In het grote bed lag een bleek meisje met blond haar. Haar ogen waren gesloten en haar ademhaling ging oppervlakkig. Aan de andere kant van het bed stonden een ouder koppel en de jongeman die ze eerder had ontmoet.

“Dit zijn Joris en Mathilde, de ouders van Amelie.” Brillenman maakte een vaag gebaar in hun richting en wees toen naar de jongeman. “Dat is Jonas, haar broer en ik ben haar behandelend arts.”

Myriam maakte haar ogen los van het meisje op het bed en keek brillenman aan. “Wat mankeert ze?”

De man haalde zijn schouders op en spreidde zijn handen in een gebaar van onmacht.

“Dat is het probleem, we weten het niet.”

Daar nam Myriam geen genoegen mee. “Wat zijn de symptomen?”

“Ze eet bijna niets,” het was de moeder die antwoordde. De vrouw klonk alsof ze elk ogenblik in tranen kon uitbarsten. “En dan zijn er die aanvallen...” Ze keek vertwijfeld naar de dokter om steun.

“Het meisje heeft angstaanvallen.” Brillenman nam het over van de moeder die ergens uit haar weelderige rokken een zakdoek had opgediept die ze tegen haar neus drukte.

“Eerst was het enkel ‘s nachts, nachtmerries dachten we, maar niet veel later kwamen de aanvallen ook overdag. Ze slaat dan wild in het rond alsof ze met iemand aan het vechten is. Dit duurt nu al enkele maanden. Ze eet bijna niet meer en is daardoor erg verzwakt geraakt. We denken dat ze behekst is. Daarom zijn we hierheen gekomen.”

Myriam staaarde hem een paar ogenblikken aan en richtte haar blik toen terug op het meisje op het bed. Ze lag er zo rustig bij, bleek en mager, maar rustig. Welke verhalen deden er op het vasteland de ronde over Hekseneiland, dat deze mensen dachten dat zij hen zou kunnen helpen?

“Wat geef je haar?” vroeg ze hardop.

Brillenman wees op een flesje dat op het nachtkastje stond.

“Laudanum, om haar rustig te houden.”

“En warme wijn met kruiden en honing, om aan te sterken,” voegde de moeder eraan toe.

Idioten! Dacht Myriam bij zichzelf. Ze houden het kind constant verdoofd, geen wonder dat ze verzwakt is! Het liefst had ze het flesje laudanum tegen de muur kapot gegooid. Ze haalde diep adem om zichzelf te kalmeren, nam het flesje voorzichtig op en gaf het aan de dokter.

“Stop dit weg, dit mag ze niet meer hebben. En ook geen wijn meer!” Ze keek de moeder streng aan. “Ga naar de keuken en vraag Frieda om warme melk met honing.”

Vier paar ogen keken haar verbaasd aan. De jongeman was de eerste die in beweging kwam. Terwijl hij naar de deur liep, riep Myriam hem na: “en vraag Frieda of ze nog ergens een papfles heeft staan.”

“Denk je dat je haar kan helpen?” vroeg brillenman.

Dat vroeg Myriam zich ook af. Ze wilde deze mensen geen valse hoop geven.

“Ik moet haar eerst onderzoeken, en daarvoor moet ze bij bewustzijn zijn.” Ze keek van de bleke gedaante op het bed naar de drie volwassenen die haar vol verwachting aanstaarden en nam een besluit.

“Ik zal vannacht bij haar de wacht houden. Ga maar naar jullie kamers om jullie op te frissen.”

Brillenman loodste de ouders van Amelie de kamer uit, maar bleef zelf nog treuzelen bij de deur.

“Ik zou het op prijs stellen als je mij op de hoogte zou houden van de behandeling.”

Het klonk nogal uit de hoogte en Myriam moest moeite doen om hem niet in zijn gezicht uit te lachen. Dit is Hekseneiland wijsneus, heksen leggen aan niemand verantwoording af. Maar ze wilde hem voorlopig niet schofferen, nog niet.

“Natuurlijk,” antwoordde ze poeslief, “We spreken elkaar morgenvroeg.”

Nadat hij vertrokken was controleerde ze of het meisje nog steeds sliep en ging dan op zolder een stromatras halen. Op de terugweg kwam ze de broer tegen. Hij had een picknickmandje bij dat hij in haar handen duwde.

“De herbergierster heeft mij dit voor jou meegegeven.” Het was duidelijk dat hij zich niet op zijn gemak voelde bij haar. Myriam grinnikte. Ze nam het mandje aan en wuifde hem weg. Hij had weinig aansporing nodig en verdween snel in zijn kamer.

Het mandje bevatte naast de gevraagde papfles met warme melk ook een stuk koude vleestaart en een kruik appelsap.

Myriam fronste. Frieda was er al van uitgegaan dat zij hier zou blijven nog voordat ze dat zelf besloten had. Eigenlijk was dat niet zo verwonderlijk. Dit was wat ze altijd deed als er iemand ziek was, het was wat de mensen van hun heks verwachtten. Maar toch, dit voelde anders. Ze kende deze mensen niet en ze had er geen goed gevoel bij. Ze haalde haar schouders op. Voorlopig was daar niets aan te doen. Ze ging op de rand van het bed zitten, legde een hand op het voorhoofd van het meisje en duwde de papfles voorzichtig

tussen haar lippen. Het kind likte slaperig de warme melk van haar lippen en begon toen instinctief te zuigen. Myriam knikte bij zichzelf, dit was een goed teken. Ze liep naar het raam en schoof de gordijnen open. De zon was al onder, de lucht kleurde paars met nog een laatste rode veeg aan de horizon. Myriam keek de kamer rond. Op een stoel in de hoek lag een stapeltje kleren, ze nam die voorzichtig op en legde ze in de kist die aan het voeteneinde van het bed stond. Daarna schoof ze de gordijnen weer dicht en maakte het zich gemakkelijk in de enige stoel die in de kamer aanwezig was. In gedachten dankte ze Frieda voor de vleespastei. De dorpingen zorgden goed voor hun plaatselijke heks. Nadat ze haar avondmaal verorberd had, ging Myriam op de strozak liggen om te slapen.

2. HEKSENKRING

Myriam werd wakker doordat een zonnestraal op haar gezocht viel. Ze ging met een ruk overeind zitten en wreef in haar ogen. Er viel een streep licht op het bed door een kier in de gordijnen. Myriam sprong overeind. Het bed was leeg. Ze keek de kamer rond. Behalve de ene stoel en de kist om kleren in op te bergen stond er een tafeltje met een waskom en lampetkan, en onder het bed een pispot. Amelie was nergens te zien, haar kleren lagen nog in de kist waar Myriam ze de vorige avond had opgeborgen. Myriam haalde een paar keer diep adem om zichzelf te kalmeren en liep naar het raam. De kamer keek uit op het erf achter de herberg. Ze zag de koets staan, met de dissels op de grond. Kon het meisje uit zichzelf naar buiten zijn gegaan? Gisteren was ze nog te zwak geweest om op haar benen te staan. Myriam opende de deur en liep de gang op. Linda kwam de trap op met in elk hand een dampende kan warm water.

“Heb je Amelie gezien? Is er al iemand wakker?” Het meisje keek haar verbijsterd aan en schudde haar hoofd.

Myriam gebaarde met haar kin naar de kannen. “Ga in de kamers kijken of ze daar is, ik ga buiten zoeken.”

Voor Linda kon reageren liep Myriam de trap af en langs de achterdeur naar buiten. Naast de paardenstallen waren er twee hokjes voor het privaat, beide waren leeg. In de stallen stonden de vijf witte paarden rustig in hun boxen, ook hier was niemand te zien.

Myriam zuchtte en ging terug naar binnen. Daar was ondertussen de hel losgebarsten.

“Waar is ze? Waar is die heks?”

De vader van Amelie stond met rood aangelopen hoofd in de gelagzaal te brullen.

“Dit spelletje heeft nu lang genoeg geduurd. Ik heb het nooit een goed idee gevonden om hierheen te komen, je ziet nu wat ervan komt...”

Frieda stond hem verbijsterd aan te staren. Haar mond ging open en dicht zonder dat er geluid uitkwam. Zenuwachtig keek ze over haar schouder naar de keukendeur, in de hoop dat haar man haar te hulp zou komen.

Het nieuws had ondertussen ook de moeder van het meisje bereikt, van boven klonk er een ijzelijke gil, gevolgd door een woordeloos gejammer.

Myriam bevond zich in de gang aan de voet van de trap. De man in de gelagzaal stond met zijn rug naar haar toe tegen Frieda zijn beklag te doen en had haar nog niet gezien. Het leek haar beter om dat zo te houden en te wachten tot de gemoederen wat bedaard waren. Op haar tenen sloop Myriam achteruit en vluchtte door de achterdeur het erf op. Ze ging er zo snel mogelijk vandoor. Buiten adem van het lopen bereikte ze haar huisje. Opgelucht duwde ze de deur open en sloot die achter zich met de grendel. Waar was ze in verzeild geraakt? De kat lag opgerold op haar hoofdkussen en draaide lui zijn kop om.

“Wilde nacht gehad?”

Myriam liet zich naast het dier op het bed ploffen en krabde het achter de oren.

“Ik zit in grote problemen.” Terwijl ze de kat streelde vertelde ze wat er gebeurd was. Ze sprak altijd hardop tegen Boris als ze alleen was. Nu keek ze het dier smekend aan.

“Kan je mij helpen zoeken?”

Boris ging rechtop zitten en begon zijn voorpoot te likken.

“Zie ik er soms uit als een speurhond?”

Myriam glimlachte triest. “Jij ziet eruit als de kat van een heks, een heks in moeilijkheden. Dit is ernstig Boris, ik ga de heksenkring bijeenroepen, ik heb hulp nodig.”

De kat sprong van het bed. *“Wel, als het zo zit, ik zal zien wat ik kan doen, maar ik kan niets beloven.”*

Met zijn staart in de lucht stapte hij parmantig door de kamer en verdween door het luikje in de achterdeur.

Myriam keek om zich heen. Haar huisje bestond uit één kamer, met een bed tegen de muur, een gietijzeren potkachelkje, een tafel en twee stoelen. Aan een kapstok aan de muur hingen een schort en twee mantels, één voor de zomer en één voor de winter. Daaronder stond een kist met kleren en een paar dekens. Ze opende het bovenste deel van de achterdeur en keek naar buiten. Jonas wist waar ze woonde, zou hij dat aan zijn vader verteld hebben? Er was niemand te zien. Voorzichtig opende ze ook het onderste deel van de deur en liep naar de vogelkooi naast het huis. Elke heks beschikte over een aantal helpers. Myriam haar helpers waren Boris de kater, die ze zelf had grootgebracht, en twee kraaien die ze van haar voorgangster geërfd had.

Het voordeel was dat de vogels al getraind waren in het overbrengen van berichten. Het nadeel was dat zij er nog niet mee vertrouwd was.

Voor ze de kooi binnenging, haalde ze een paar zwarte lederen handschoenen uit het schuurtje. De dieren waren tam genoeg, maar toch voelde ze zich nooit helemaal op haar gemak bij hen. Zodra ze zeker was dat ze de vogel stevig in haar greep had, ging ze ermee naar het schuurtje. Ze hield het beest krampachtig in haar linkerhand en schudde de handschoen los van haar rechterhand. Uit een glazen pot op een houten werktafel haalde ze twee rood geverfde ijzeren ringetjes en deed die rond de poot van de kraai. Rood betekende dringend, twee rode ringetjes duiden op een noodgeval. De andere heksen zouden onmiddellijk naar de plaats van bijeenkomst vertrekken, zodra ze deze boodschap ontvingen. Myriam stapte naar buiten en liet de vogel los. Ze keek hem na terwijl hij wegvloog. Daarna was de tweede kraai aan de beurt. Deze zou Suzanne, de dichtstbijzijnde heks verwittigen. Die zou op haar beurt een vogel sturen naar Hannelore en Andrea. De eerste

kraai was op weg naar Vivianne, die verantwoordelijk was om Gertrude en Yvonne te verwittigen. Myriam keek naar de stand van de zon. Met een beetje geluk kon de bijeenkomst op het middaguur plaats vinden. Ze had nog wat tijd, maar niet veel. Terug in huis zette ze een schoteltje eten klaar voor Boris. Zelf dronk ze alleen een beker melk, ze was te zenuwachtig om iets te kunnen eten. Haar zwarte rok verwisselde ze voor een ruime broekrok, ook zwart natuurlijk. Ze nam haar zomermantel van de haak en zette haar hoed op. De hoed had een brede rand om haar ogen te beschermen tegen de zon, en een hoge punt, om indruk te maken. Om de ontmoetingsplaats te bereiken moest ze de bezem nemen. Niet de gewone bezem die in de hoek stond en waarmee ze de vloer aanveegde. Wie dacht dat je daarmee in de lucht overeind kon blijven, was niet goed wijs. Toch was dit zelfs op Hekseneiland een goed bewaard geheim. De echte heksenbezem stond in de schuur. Voor iemand die een heks vanaf de grond hoog in de lucht zag voorbijvliegen zag hij eruit als een gewone bezem, maar schijn bedriegt. Om te beginnen was de vliegbezem veel groter en de steel veel dikker. Halverwege was er een schelpvormig zadel aangebracht, dat bij het vliegen helemaal schuil ging onder haar wijde mantel. Verder waren er voetsteunen, waar ze de hakken van haar laarsjes achter kon haken, en handgrepen, dicht bij de steel, voor een beter houvast. Het roer, dat bestond uit een vierkante houten plank, werd verborgen door het stro onderaan de bezem. Myriam plaatste de bezem schuin op de grond zodat de steel in de juiste richting wees en ging er schrijlings op zitten. Vervolgens duwde ze zich af met haar voeten. Opstijgen was gemakkelijk. De bezem gleed onder een vaste hoek de lucht in. Nu was het kwestie om stil te blijven zitten en vooral niet te wiebelen, want dan raakte het hele gevaarte uit zijn evenwicht. Eens op kruishoogte duwde Myriam de steel naar voren tot de bezem bijna horizontaal in de lucht hing. Ze keek naar beneden. Het dorp lag al achter haar. Ze gleed over akkers en velden waar schapen stonden te grazen. Daartussen glinsterde het zilveren lint van de rivier de Waag. Die

moest ze stroomopwaarts volgen, tussen beboste heuvels door, tot waar een kleiner riviertje, de Bever, in de Waag uitmondde. Het groepje huizen aan een brug over de rivier was vanuit de lucht al van ver zichtbaar. Verderop maakte het lichtgroen van het open grasland rond Beversmond weer plaats voor het donkerder groen van bossen. Door de bomen heen werd het moeilijker om het riviertje te volgen. Gelukkig was het niet ver meer. De plaats waar de heksen bijeenkwamen was een open plek in het woud, die enkel bereikbaar was vanuit de lucht. Myriam cirkelde een paar keer boven de bomen tot ze de juiste plek gevonden had. Nu kwam het moeilijkste deel van de tocht, de landing. Eén van de redenen waarom Myriam hier als eerste wilde aankomen, was dat ze liever niet had dat de andere heksen haar zagen landen. Ze was er nog niet zo goed in. Ze vloog nog een rondje over de open plek en probeerde haar landing zo goed mogelijk in te schatten. Met haar tanden opeengeklemd zette ze de duikvlucht in. Haar voeten raakten de toppen van de bomen, de grond kwam snel dichterbij, veel te snel. Op het laatst trok ze de steel krampachtig naar zich toe, ze scheerde over de grond en de bezem boorde zich in de struiken aan de rand van de open plek. Een paar vogels vlogen verschrikt op, maar verder was er niemand getuige van haar onhandig maneuver. Myriam plukte de takjes en blaadjes van haar kleren en trok haar bezem los uit het struikgewas. Tot haar opluchting was hij niet beschadigd. Terwijl ze op de anderen wachtte, sprokkelde Myriam wat hout bij elkaar en legde een klein vuurtje aan.

Vivianne en Yvonne arriveerden kort daarna en maakten een perfecte landing. Ze doken in een dalende spiraal tussen de bomen rond de open plek, met een gemak en elegantie waar Myriam jaloers op was. Hannelore, Suzanne en Andrea gebruikten dezelfde techniek, alleen Gertrude pakte het anders aan. Die maakte net als Myriam een duikvlucht. Volgens Myriam vloog ze nog veel te hoog. Verbaasd keek ze toe hoe de heks op zo'n vier voet boven de grond de bezem bijna helemaal verticaal trok en zich pardoes uit de lucht liet vallen. Die techniek moest ze ook eens proberen.

De heksen legden hun bezems aan de kant en gingen in een kring rond het vuurtje zitten. Gertrude, die de oudste was, nam het woord.

“Vertel eens, wat is er aan de hand?”

Myriam probeerde in zo helder mogelijke bewoordingen het probleem uit de doeken te doen. Alle heksen luisterden aandachtig. “Dus dat meisje dat ze aan jouw zorg hadden toevertrouwd, is verdwenen,” vatte Hannelore de situatie samen. Myriam knikte. “Ik sliep in dezelfde kamer en ik heb niets gehoord.”

“Is er nog iets anders weg? Ik bedoel kleren of zo.” Vivianne keek Myriam vragend aan.

“Nee, ze had enkel een nachtkleed aan.”

“En die kwakzalver beweerde dat ze te zwak was om op haar benen te staan?” Het klonk alsof Andrea dat in twijfel trok.

Myriam bloosde. “Niet letterlijk, haar moeder zei dat ze verzwakt was, en die dokter gaf haar laudanum, dus ik verwachtte niet dat ze zou gaan ronddolen.”

“Hebben ze iets gezegd over slaapwandelen?” wilde Suzanne weten.

Gertrude vond dat het tijd werd om tussenbeide te komen. “Met speculeren komen we nergens. Laten we een Schouwing proberen, misschien levert dat iets op.”

Myriam knikte, ze had de kruiden voor de Schouwing meegebracht. Terwijl de andere heksen elkaars handen vastpaktten, stond ze op om de kruiden op het smeulende vuurtje te gooien. Daarna nam ze haar plaats in de kring in en sloot haar ogen. Onmiddellijk voelde ze de energie van de heksenkring door zich heen stromen. Ze concentreerde zich op de kamer in de herberg waar ze Amelie het laatst gezien had en ademde diep de geur van de kruiden op het vuur in.

Ze zag de kamer voor zich, in het schemerdonker. Ze zag zichzelf op de grond liggen, op de stromatras, en ze hoorde zichzelf snurken. Bijna verloor ze haar concentratie, maar ze zette door. Amelie was wakker, ze opende haar ogen en ging rechtop zitten. Even keek ze

opzij naar de snurkende heks naast haar bed, dan glipte ze aan de andere kant het ledikant uit en sloop naar de deur. Voorzichtig opende ze de deur, sloop naar buiten en deed ze geruisloos weer dicht. Myriam zag het meisje op blote voeten over de overloop lopen, de trap afsluipen en door de achterdeur naar buiten glippen. Ze liep om de koets heen naar een gedaante die haar blijkbaar stond op te wachten. Hoewel het een heldere nacht was, was het licht van de sterren niet voldoende om zijn gezicht te zien. Hij (of zij?) droeg een grijze mantel met kap. Ergens haalde hij een gelijkaardig kledingstuk vandaan dat hij om de schouders van het meisje sloeg. Hier werd de Schouwing abrupt afgebroken. Myriam opende haar ogen.

“Het spijt me,” stamelde ze. Zes paar ogen waren op haar gericht.

“Dat is niet nodig, ik heb de Schouwing verbroken.” Gertrude stond op om haar positie te benadrukken.

“Dat was een Grauwe Schim, daar bemoeien wij ons niet mee.”

Myriam keek de oude heks verbaasd aan.

“Een Grauwe Schim, weet je dat zeker? Zo dicht bij de kust?”

Gertrude keek de kring rond.

“Vraag het maar aan de rest.” Alle heksen knikten instemmend.

“We hebben het allemaal gezien en gevoeld,” bevestigde Hannelore.

Gertrude ging weer zitten. “Tegen de Grauwe Schimmen mogen we niets ondernemen, dat is de afspraak. Wij laten hen met rust en zij laten ons met rust.”

“Maar deze is wel op mijn terrein gekomen om iemand mee te nemen,” wierp Myriam tegen, “dan is de afspraak toch geschonden?”

“Volgens wat ik gezien heb, ging het meisje uit vrije wil mee.” Dat was Vivianne, de anderen knikten instemmend.

Myriam keek hen verbaasd aan. “Uit vrije wil! Het is nog maar een kind!”

Gertrude schaterde het uit van het lachen. “Een kind! Het is een goeie die het zegt! Jij bent zelf niet veel ouder. Hoe zou jij een jaar

geleden gereageerd hebben als iemand jou had proberen tegenhouden om ingewijd te worden?”

De andere heksen grinnikten. Myriam stond perplex. Ze hadden gelijk natuurlijk, als Amelie zich uit vrije wil wilde aansluiten bij de Grauwe Schimmen, dan konden ze haar niet tegenhouden. Haar intuïtie vertelde haar echter dat er meer aan de hand was, maar ze kon er de vinger niet op leggen.

“Wel,” besloot Gertrude,” daarmee is de kous af en kunnen we allemaal naar huis. Ik snap natuurlijk wel dat het niet prettig zal zijn om haar ouders op de hoogte te brengen, maar ik ben ervan overtuigd dat je dat goed zal doen.”

Zonder verdere plichtplegingen nam de oude heks haar bezem, richtte hem huiswaarts en steeg op. De anderen hadden nog het fatsoen om Myriam een bemoedigend schouderklopje te geven voor ze afscheid namen. Myriam keek hen na terwijl ze in alle richtingen wegvlogen. Met een zucht pakte ze haar eigen bezem op en spoedde zich huiswaarts.

Ze zag hem zitten toen ze boven haar huisje cirkelde alvorens te landen. Hij zat op háár bankje, voor háár huis, met háár kat op zijn schoot. Gelukkig had hij nog niet omhoog gekeken, hij had haar nog niet gezien. Ze landde achter het huis en borg de bezem op in de schuur.

“Nog nieuws van jouw zus?” Jonas schrok op toen de heks plots voor zijn neus stond.

“Eh, dat kwam ik eigenlijk aan jou vragen.” Hij herstelde zich snel en nam opnieuw dat air van superioriteit aan waar ze zo een hekel aan had. Waarom probeerde ze deze mensen eigenlijk te helpen? Omdat het van haar verwacht werd natuurlijk. Zij was immers de heks van het dorp, alles wat op haar grondgebied gebeurde, ging haar aan. De mensen verwachtten van haar dat ze zich ermee bemoeide, en als ze niets deed, dan riskeerde ze hun vertrouwen te verliezen.

“Ik heb de heksenkring bijeen geroepen,” ze hoopte dat dit indruk zou maken. “Laten we naar de herberg gaan, dan kan ik het aan iedereen tegelijk vertellen.”

Boris stond ondertussen met zijn kop tegen haar been te wrijven om haar aandacht te trekken.

“Wacht hier, ik moet eerst de kat eten geven, ik kom direct.”

Ze wilde langs de voordeur naar binnen gaan, maar herinnerde zich nog net op tijd dat ze die van binnen met de grendel had afgesloten. Dus liep ze om langs de achterdeur. De kat volgde haar.

“Wat heb je ontdekt?” fluisterde ze.

“Ik dacht dat ik eten kreeg.”

Myriam liep naar binnen en opende haar koekjestrommel. Er zat nog een havermoutkoek in. Ze brak er een stukje af en hield het de kat voor. Die trok haar neus op, dus at ze het zelf maar op. De koek smaakte een beetje muf, maar dat was niet erg, ze had de hele dag nog niets gegeten. Ze at de rest van de koek op terwijl Boris zijn verslag deed.

“Ik heb haar geurspoor gevolgd tot buiten op het erf. Daar heeft ze een man ontmoet, een vreemde, ik ken zijn geur niet.”

Myriam knikte, dat kwam overeen met wat ze tijdens de Schouwing gezien had.

“Weet je zeker dat het een man was?”

Boris keek verontwaardigd. *“Natuurlijk, voor wie aanzie je mij?”*

“Prima.” Myriam pakte een appel uit de mand op tafel en ging langs de voordeur naar buiten. Ze at de appel op terwijl ze met Jonas naar de herberg liep, zo had ze meteen een excuus om niet te moeten praten.

De situatie in ‘De Zoeten Inval’ was er niet op verbeterd.

Joris, de vader van Amelie, stond in de gelagzaal met een geweer over zijn schouder. Gaston, de herbergier versperde hem de weg.

“Wat is hier aan de hand?” Myriam had er opeens genoeg van.

“Wapens zijn verboden op dit eiland, wat ben je daarmee van plan?”

Jonas liep op zijn vader toe en probeerde hem tevergeefs te kalmeren.

“Ik heb een beer gezien! Een beer! Terwijl mijn dochter daarbuiten is! Al goed dat ik een geweer heb meegebracht!” De man duwde al schreeuwend zijn zoon van zich af.

Myriam kruiste haar armen en keek hem streng aan. “Beren zijn heilig op Hekseneiland.” Haar stem klonk ijskoud. Dat leek Joris even van zijn stuk te brengen, voor hij zich kon herstellen ging Myriam verder.

“Is dat geweer geladen?”

“Nog niet,” hij klopte met zijn hand op de zak van zijn vest waar hij zijn kogels bewaarde. Gaston begreep de bedoeling van de heks en reageerde bliksemsnel. Hij greep de man bij de arm en rukte het geweer van zijn schouder. Myriam zuchtte opgelucht.

“De beren zullen je dochter niets doen,” verzekerde ze de ontwapende man, die nog niet van zijn verbazing bekomen was. Ze wees met haar duim naar de tafels en banken voor de herberg. “Die staan daar niet voor de mensen.”

Joris staarde haar verdwaasd aan. Zijn zoon Jonas was de eerste die doorhad wat ze bedoelde.

“Wil je beweren dat de beren hier tam zijn?”

“Tam is niet het juiste woord, ze zijn mensen gewend. Ze doen niemand kwaad en komen enkel voor de overschotten uit de keuken.”

Joris was niet overtuigd. “Dit is krankzinnig! Wat als zo een beest kwaadaardig wordt en aanvalt?”

“Dan halen we de heks erbij,” antwoordde Frieda vanuit de deuropening. Ze keek opzij omdat ze gestommel hoorde op de trap. De dokter kwam naar beneden en keek het gezelschap vragend aan. “Mathilde slaapt nu, ik heb haar iets gegeven. Is er nieuws?”

Joris liet zich zuchtend op een stoel zakken. “We zijn in een gekkenhuis terechtgekomen. Dit ga je niet geloven.”

En dan weet je nog lang niet alles, dacht Myriam bij zichzelf.

3. DE GRAUWE SCHIM

Amelie was moe en voelde zich duizelig. Sinds ze de Grauwe Schim ontmoet had, hadden ze de hele tijd gereden. Onder de grijze mantel die hij haar had gegeven droeg ze nog steeds haar slaapkleed. De man had haar voor zich op zijn paard gezet en was zonder een woord te zeggen vertrokken. Rond de middag waren ze gestopt, hoofdzakelijk omwille van het paard. Hij had haar water gegeven en een kruimelige bruine koek die naar noten smaakte. Al haar spieren deden pijn van zo lang in het zadel te zitten. Nu de zon begon te zakken, kregen haar blote voeten kou. Ze had zich dit avontuur helemaal anders voorgesteld. Ze had weg willen zijn van haar ouders, weg van die idioot van een broer en weg van die dokter die haar slaapdrankjes gaf. Ze had mensen willen ontmoeten die haar begrepen, die haar niet beschouwden als een zieke of een bezetene, mensen die waren zoals zij. Ze had geprobeerd om met de man in de grijze mantel te praten, maar het enige antwoord dat ze kreeg was: “stil nu, we praten later.”

Een eindje terug waren ze van de weg af gegaan en nu reden ze schijnbaar doelloos door het bos. Hier onder de bomen begon het al snel donker te worden. Af en toe scheen een laatste zonnestraal tussen het bladerdak en de struiken door. Het paard, een Grijze Schimmel, vertraagde zijn pas. Ze waren bij de oever van een riviertje aangekomen.

“Hier stoppen we voor vandaag.” Het was de eerste volledige zin die ze hem hoorde spreken. Hij voegde de daad bij het woord en steeg af. In een vloeiende beweging nam hij haar bij de taille en tilde haar moeiteloos op de grond.

“Ik zal een vuur aanmaken, je kan je wat oprispen in de rivier.”

Met die woorden sloeg hij de teugels van het paard rond de tak van een boom en verdween in het struikgewas. Amelie keek om zich heen. Een strook zand vormde een klein strandje aan de oever van het water. Aan de randen was er laag struikgewas onder hoge bomen. Amelie liep voorzichtig het struikgewas in, in de tegenovergestelde richting als waarin de man verdwenen was. De struiken schramden haar blote benen en takjes en kiezelstjes prikten in haar voetzolen. Zodra ze het hoofd van het paard niet meer kon zien, hurkte ze neer om te plassen. Opgelucht keerde ze naar het strandje terug, gooide de mantel af en liep de rivier in. Het koude, ondiepe water deed deugd aan haar voeten. Ze bukte zich om haar gezicht en handen te wassen. Daarna spreidde ze de mantel uit op het zand en ging er languit op liggen. Vreemd genoeg hadden haar voeten warm gekregen van het koude water, ze tintelden aangenaam en Amelie voelde zich slaperig worden. Door haar halfgesloten ogen zag ze de man terugkeren met een stapel brandhout. Terwijl hij het vuur aanmaakte begon hij te praten.

“Het is nu nog warm, maar het kan koud worden vannacht.”

Amelie staarde zwijgend terug. Hij liet zich daardoor echter niet van zijn stuk brengen.

“Het is een lange dag geweest, we hebben een flinke afstand afgelegd.” Hij stond op en haalde een pakket uit zijn zadeltassen.

Amelie trok een vies gezicht. “Toch niet weer van die koeken!”

“Ik ben bang van wel.” Hij hurkte neer naast het vuur en stak zijn hand uit. “Mijn naam is Dorian. De oudsten hebben mij gestuurd om je naar de vesting te brengen. Maar ik kan je ook terugbrengen naar je ouders als je dat wenst, het is jouw keuze.”

Amelie zuchtte en keek om zich heen. Ze had er zo lang van gedroomd om bij haar ouders weg te lopen en hier zat ze nu, midden in een bos met een vreemde man aan een kampvuur. Het begon al donker te worden, de zon stond laag aan de hemel en wierp tussen de bomen door een roze gloed op het snelstromende water. Plots meende ze iets te zien bewegen op de andere oever. Was dat een speling van het licht? Ze knipperde met haar ogen en

keek opnieuw. Een donkere gedaante kwam uit het bos tevoorschijn en naderde de rand van het water. Een of ander beest? Amelie ging overeind zitten om beter te kunnen zien. Het dier liep vanuit de schaduwen de laatste zonnestrallen in. "Een beertje!" fluisterde Amelie verbaasd. Ze wees en keek Dorian aan. Die glimlachte en legde een wijsvinger op zijn lippen. Het kleine beertje stapte voorzichtig, pootje voor pootje, van de ene kiezelsteen op de andere. Amelie keek gefascineerd toe hoe het aarzelend, één pootje omhoog, om zich heen keek, op zoek naar een volgend steunpunt, dan plots het evenwicht verloor en pardoes in het ondiepe water belandde. Het beertje richtte zich meteen weer op en schudde het water uit zijn vacht. Op dat moment kwam een tweede beertje uit het bos tevoorschijn, gevolgd door de imposante gestalte van moeder beer. Amelie sloeg haar handen voor haar mond om niet te schreeuwen. Ze voelde een druk op haar arm en keek opzij.

"Niet bang zijn," fluisterde Dorian in haar oor. "Ze doen niemand kwaad."

Het meisje keek hem met grote ogen aan. "Ben je zeker?" fluisterde ze terug. Hij glimlachte alleen maar en knikte. Amelie bleef gefascineerd zitten kijken. Terwijl de zon volledig wegzakte en het langzaam donkerder werd, wandelde de berenfamilie langs de oever van de rivier stroomafwaarts de schaduwen in. Pas toen ze helemaal uit het zicht verdwenen waren liet Amelie haar adem ontsnappen. Ze beseftte opeens dat ze die de hele tijd had ingehouden. Dorian lachte zachtjes en bood haar een notenkoek aan.

Het was een sobere maaltijd, maar toch leek het een feestmaal. Amelie had plots het gevoel dat al haar zintuigen versterkt werden. Het kabbelende water, het ruisen van de wind in de bomen, de geur van bosgrond, de warmte van de flakkerende vlammen en de smaak van noten, bosbessen en honing, alles vloeyde samen tot een overweldigende symfonie die haar voor het eerst in lange tijd het gevoel gaf dat ze echt leefde. Ze nam een slok uit de waterzak die Dorian haar aanbood en voelde hoe haar lichaam het koele water

verwelkomde. Geen enkele wijn die ze in het huis van haar ouders had gedronken had ooit zo goed gesmaakt als dit. Ze keek haar reisgezel aan.

“Is het nog ver?”

Hij haalde zijn schouders op.

“Tegen morgenavond zullen we de rand van het heksengebied bereiken, daar kunnen we overnachten bij een bevriende boerenfamilie. Van daaruit is het een dag klimmen naar het Drakenmeer. Tegen het eind van de dag daarop zullen we in de vesting aankomen.”

“Heksengebied, moesten we daarom zo voorzichtig zijn?”

Hij knikte. “Wij hebben een overeenkomst met de heksen, zij laten ons met rust en wij laten hen met rust. Ik mag hier eigenlijk niet zijn.”

“Er was een heks in mijn kamer vorige nacht, zou die niets gemerkt hebben?”

Hij grijnsde. “Ik weet het niet, ze heeft mij niet gezien, toch niet rechtstreeks. Ondertussen zullen de heksen wel al een vermoeden hebben, maar zolang ze ons niet op heterdaad betrapten is er niet veel wat ze kunnen doen.”

Amelie fronste. “En wie zijn *we* eigenlijk?”

“De heksen noemen ons Grauwe Schimmen, omdat we van die grijze mantels dragen en ons best doen om niet op te vallen. Wij beschouwen onszelf eigenlijk als wetenschappers.”

Amelie staarde hem verbaasd aan. “Wetenschappers! Dat klinkt zo...” ze fronste haar wenkbrauwen terwijl ze naar het juiste woord zocht.

“Saai?” opperde haar metgezel.

Amelie schudde haar hoofd. “Het doet me aan Theo denken, de dokter die mijn vader heeft ingehuurd.”

“Niet dat soort wetenschappers,” stelde Dorian haar gerust. “In de vesting komen mensen bijeen die een bijzondere gave hebben en daar meer over te weten willen komen.”

Hij stond op en haalde een dekenrol van zijn paard. Terwijl hij die uitrolde en haar een van de twee dekens gaf, keek hij haar van opzij aan.

“Ga nu maar slapen, ik hou de wacht. Veel meer kan ik je op dit moment niet vertellen, je zal moeten wachten tot we in de vesting zijn. Zolang je niet ingewijd bent, mag ik eigenlijk niets zeggen.”

In Beukenbos zat Myriam bij de haard in de herberg en deed haar best om een geeuw te onderdrukken. Ze had de dokter, de vader en de broer van Amelie alles verteld wat ze wist. Joris had zijn hoofd geschud, “dit is een gekkenhuis, ik ga slapen.” Terwijl hij naar de trap liep had hij zich tot de dokter gericht. “Probeer jij een zinnig woord uit dat mens te krijgen, ik geef het op.” Daarop was hij weg gestampt.

Myriam besloot hun vragen niet af te wachten, maar in de aanval te gaan. Het werd hoog tijd dat iedereen zijn kaarten op tafel legde.

“Wat mankeerde Amelie nu echt? Ze was duidelijk niet zo zwak als ze zich voordeed. En er moet een reden zijn waarom een Schim haar kwam ophalen, dat doen ze anders nooit.”

De dokter staaarde een tijdje zwiiggend in het vuur en zuchtte toen.

“Ik weet het niet, ik behandel haar nog maar enkele maanden.”

Zo kwamen ze nergens. Myriam probeerde het op een andere manier.

“Wiens idee was het om naar Hekseneiland te komen?”

“Dat was haar eigen idee.” Het was Jonas die antwoordde, de dokter keek verrast op.

“Waarom zeg je dat? Ik heb zelf aan Joris voorgesteld om een heks op te zoeken.”

Jonas glimlachte verontschuldigend. “Dat is waar, maar hoe ben je tot de conclusie gekomen dat ze behekst was?”

De dokter keek de jongeman een paar tellen fronsend aan, toen ging er bij hem een licht op.

“Als ik mij niet vergis ben jij met dat idee op de proppen gekomen. Dus jij zat mee in het complot!”

“Amelie is mijn kleine zusje,” verdedigde hij zich, “ze smeekte mij om haar te helpen.”

“Wacht eens even.” Myriam probeerde het te begrijpen. “Dus het was Amelie zelf die naar Hekseneiland wilde komen, maar niemand, behalve Jonas, wist dat.”

“Mijn vader had er nooit in toegestemd als hij had geweten dat het haar idee was. Dus besloten we om te doen alsof ze behekst was.”

“Heeft ze dan de hele tijd komedie gespeeld?” De dokter klonk oprecht verbaasd.

“De angstaanvallen en de nachtmerries waren echt,” verzekerde de jongen hem. “Ze heeft het soms wat overdreven door van alles kapot te gooien. Toen dat niet hielp is ze gestopt met eten, tenminste aan tafel, ik smokkelde haar lievelingskost naar haar kamer zodra mijn ouders sliepen.”

Myriam zag het gezicht van de dokter rood aanlopen, van woede, van schaamte of beide. Hij sloeg met zijn handen op zijn knieën van onmacht. “Zij heeft ons de hele tijd voor de gek gehouden!”

Dat is nu wel duidelijk, dacht Myriam. Voor ze hierop konden doorgaan stelde ze een andere vraag: “Hoe oud is Amelie eigenlijk?” De dokter keek haar kwaad aan. “Wat heeft dat ermee te maken?”

“Ze is vijftien.” Jonas negeerde de woedende arts en richtte zich rechtstreeks tot Myriam. “Ze vertelde mij dat er op dit eiland mensen zijn die haar zouden kunnen helpen, en daar bedoelde ze niet de heksen mee. Ze had er over gelezen in de krant, ze heeft mij de artikels laten zien.”

Myriam stond op. Ze voelde zich moe en misbruikt.

“Wel, het is nu duidelijk dat ze uit vrije wil met die Schim is meegegaan. Ik kan verder niets voor haar doen.”

De dokter schudde verbouwereerd zijn hoofd. “Daar gaat haar vader geen genoeg mee nemen. Amelie is nog maar een kind.”

Myriam keek hen uitdagend aan. “Ik was veertien toen ik werd ingewijd tot heks, dat is nu een half jaar geleden. Volgens mij is ze oud genoeg om haar eigen keuzes te maken. Trouwens, voor zover

ik weet hebben de Grauwe Schimmen nog nooit iemand kwaad gedaan." Daarop draaide ze zich om en verliet de herberg.